Valovits Tünde

Bennünk élsz tovább…

Eljött a hét utolsó, könyörtelen napja. Simogató, meleg fénnyel. A madarak örömtől telve csiviteltek, fesztelen pancsoltak a fénylő sugarak hullámaiban. Erre ébredtem, pedig nem akartam. Nem akartam érezni, ahogy a fájdalom fojtó ökle dobhártyaszaggató, heves dobogásba nyomorítja a szívemet. De hiába húztam a karomat a szememre, azonnal hasított a pengeéles érzés. Velőt rázva, kegyetlenül, úgy, ahogy a medvecsapda tüskéi a pillanat tört része alatt húsba vágón szorítanak. Legszívesebben üvöltöttem volna, mert nem akartam eszmélni, de szorított a nadrágom is, ezért hát kigomboltam. Keserves sóhajjal enyhítettem a présen, de a szívem nem könnyebbült… fuldoklott. Aztán ahogy megmozdultam, a hintaágy is táncolni kezdett alattam. Kinyitottam a szemem és a terasz karimáján sokasodó, ócska cserepekben burjánzó, tarka virágokra tévedt a tekintetem. A nyárnak születő, szivárványszín bársony szirmokra, amik neked köszönhetik létüket. Haragudtam rájuk, mert boldognak tűntek, mert nélküled örültek az aranyló fénynek.

Felültem, és kétségbeesetten bámultam a hétfő óta néma utcát. Azon kattogott az agyam, hogyan forgathatnám vissza az idő kerekét. Mit kéne tennem, hogy újra halljam, ahogy a házunk előtt bársonyos hangon terelgeted a kis csoportod, hogy újra lássam, ahogy kedvesen integetsz, mielőtt átkíséred őket a parkba. De béklyóba zárt a tehetetlenség, és csak üvölteni tudtam.

Aztán elszégyelltem magam. Arra gondoltam, mit szólnál, ha meglátnál így… füstös, borgőztől áporodott ruhában, borostás, mosdatlan arcomat keservtől csöpögő nyállal a selyempárnádba fúrva, ezért hát erőt vettem magamon, és hangtalan kérésednek eleget téve megfürödtem.

Sokáig folyattam a vizet, mire rájöttem, hogy képtelen a szívemig érni, hogy nincs mi elmossa a lelkemben lávaként izzó dühöt. Aztán később, mikor a vizes hajamat a törölköződbe dörzsöltem, az illatodban meghallottam a hangodat és hallgattam rád, pedig meg sem szólaltál. Megfőztem az ébresztőt, aztán szertartással kivittem a teraszra. Fodrosszélű, aranyszín csészédben, ahogy szoktad, de te továbbra is néma maradtál, amitől én egyre feketébb lettem. Fekete ruhámban, feketét kavarva, éjsötét bánattal.

Aztán a kerítés mögött meghallottam apádat. Krákogott, mérgelődött, sárgás szakállal, kócosan, ahogy anyád halála óta mindig. Most

épp a füléből lógó szőr bosszantotta. Tépkedte, csípte volna, hogy szabaduljon tőle, aztán a kapu elé érve feladta. Dühében fújtatott egyet, és a hosszú évek alatt berögzült mozdulattal megcsapkodta a zsebét. Épp jókor, mert a kezébe akadt a gombot elhagyó cérnaszál, mert a gomb elveszett, azért, hogy ürügyet hozzon. Ürügyet a szitokra. Megtorpant és hangosan felhorkant:

– Ó, hogy az a radai rosseb!

Tudtam, hogy sír, mert csakis akkor káromkodott, ha gátat szabott a könnyeinek. Én bámultam őt, ő rám se nézett. Csak intett a kezével, amit hasonlóképp fogadtam, és már ment is a sufniba a metszőollóért, hogy virágot vágjon. Virágot a lánya temetésére. Üvölteni tudtam volna, de nem tettem. Hagytam, hogy körbetapossa a virágágyást, hogy levágja a legszebb rózsákat, hisz mit sem ér a kert már nélküled.

A temetőbe vezető úton nem nézett rám. Elmaradt a hogy vagy fiam, a hátba veregetés, a kézfogás. Minden sóhajában hallottam a fékevesztett haragot, a vérfagyasztó üvöltést, miért? És tényleg… Miért? Miért ad a Jóisten angyalt a földre, hogy aztán hirtelen elvegye? Aztán meg süket marad, ha kérdezel felőle. Ki érti ezt?

– Hogy a pokol kénköves ménkűje szakadna rá! – fakadt ki csak úgy, mintha kitalálta volna a gondolatomat.

Nem feleltem, mert igazat adtam neki, mert én is a könnyeimmel küszködtem. Csak mentem utána szótlanul, követtem a verőfényes sétányon, ami sötétebb volt, mint valaha. Ez a sötétség elkísért a ravatalig. Ott aztán egyre többen lettünk, és a hófehér virághalom is egyre nagyobb lett… és ebben a virághalomban egy pillanatra megláttalak téged. A hófehér lelkedet, a végtelen türelmedet, és a torokszorító érzés is alábbhagyott. Aztán megjelentek a gyerekeid. A csendes-cserfes ötévesek, hogy tarka léggömbbel a kezükben neked daloljanak. Behunytam a szemem, mert fojtogatott a sírás, mert hallottam a hangjukat. Duruzsoltak, ahogy a parkba menet, egészen a sírig, de te néma maradtál. Bámultam a koporsód, hallgattam a papot, aztán apádra néztem kérdőn. Nem felelt, nem szitkozódott, csak fátyolos tekintettel nézett rám, engem meg elöntött a harag, ezért hát átöleltem és a fülébe súgtam:

– Hogy az Isten verje meg!

De nem súgtam elég halkan, mert a pap szája halványan megremegett. Odalépett hozzánk, szemébe könny szökött és a gyerekekre mutatott.

– Nézzetek és lássatok, rajtuk keresztül szól hozzátok…

Aztán szólt a harang, és újra hétfő lett. Apád jött, morgott valami köszönésfélét, és ment egyenesen a sufniba, hogy elgereblyézze a virág-

ágyásban hagyott lábnyomait. Aztán kihozta a kapát is, én meg a kertkapura támaszkodtam... vártalak téged. Bámultam a tátikákat a járda szélén, azt ahogy a darázs beléjük bújik, közben megérkeztél te is. Jöttél a kis csoportoddal, hogy bezengjétek az utcát. De nem a parkba mentetek. Megálltatok az udvarunk előtt és apádat szólongattátok. Aztán az aprócska kezekből előkerült a sok rajz. A rajzok rólad, amiken égszínkék szemed mellé sárgán aranyló hajat kaptál. És én megértettem, miről beszélt a pap. Megértettem, hogy most már általunk létezel, bennünk élsz tovább…